

Δεν υπάρχει πνευματική ζωή, μόνο ζωή με τον Χριστό και την Εκκλησία! (αρχιμ. Θεοδόσιος Μαρτζούχος, Εφημέριος Ι.Ν. Αγ. Ιωάννου Χρυσοστόμου Πρεβέζης)

/ [Πεμπτούσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1pymnNq>]

Εκκλησία είναι ο τρόπος ζωής του Χριστού. Εμείς όμως Εκκλησία θεωρούμε τον Πατριάρχη, τον Αρχιεπίσκοπο, τον Δεσπότη, τον κάθε παπά. Και συγχρόνως θεωρούμε απ έξω από την Εκκλησία τον εαυτό μας με την δυνατότητα να κρίνει τους πάντας. Είναι άλλωστε πιο εύκολο αυτό. Με αυτό το σκεπτικό δεν θεωρούμε τον εαυτό μας μέλος αυτού του σώματος που είναι η Εκκλησία! Αυτό είναι το θεμελιακό λάθος. Από δω και πέρα ξεκινάνε όλα.

Η διδασκαλία της Εκκλησίας είναι ότι: Εκκλησία είναι ένα σώμα στο οποίο κεφαλή είναι ο Χριστός και όλοι οι υπόλοιποι είναι μέλη· και πρόβατα της ίδιας ποιμνης του Χριστού. Λέει ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος: η διάκριση ποιμένες και

πρόβατα είναι για τους ανθρώπους. Για τον Θεό «πάντες πρόβατα». Για τον Θεό όλοι πρόβατα είναι. Και ο Πατριάρχης· και το παιδάκι που βαπτίστηκε σήμερα· και ο οποιοσδήποτε παππούς και γιαγιά· και ο οποιοσδήποτε νέος η γέρος· όλοι. Η διάκριση ποιμένες-πρόβατα είναι μονάχα για τους ανθρώπους. Το σώμα αυτό, λοιπόν, έχει κεφαλή το Χριστό και μέλη όλους εμάς τους υπολοίπους.

Εμείς βαπτιστήκαμε σε μια εποχή που δεν καταλαβαίναμε τα πράγματα. Γίναμε μέλη της Εκκλησίας... ασυνειδήτως. Η Εκκλησία αυτή τη στιγμή, ας μη φοβόμαστε να λέμε τα πράγματα με το όνομά τους, περνάει την σύγχυση του να μη ξέρει ποιοί είναι μέλη της. Γιατί; Βαπτίζοντας νήπια, δεν ξέρει από κει και μετά την πορεία τους. Από που άρχισε ο νηπιοβαπτισμός; Από την στιγμή που όλη η κοινωνία έγινε χριστιανική. Όμως προσέξτε: η κοινωνία των ενηλίκων έγινε χριστιανική. Και όταν έγινε η κοινωνία των ενηλίκων χριστιανική, μετά αυτονοήτως και τα παιδιά τους τα έκαναν χριστιανούς και κείνους. Όμως τώρα, η κοινωνία των ενηλίκων είναι χριστιανική; Οι ενήλικες ξέρουν με σαφήνεια ποιός είναι ο Χριστός και ποιά η σχέση τους με την Εκκλησία; Μη κοροϊδευόμαστε. Βαπτίζουμε τα μωρά με την ελπίδα του γονιού. Γιατί ο ανάδοχος έχει καταντήσει τυπική διαδικασία από παλιά, ακόμα κι αν παλαιότερες γενεές σεβόντουσαν τον νονό (κι εγώ θυμάμαι τον μακαρίτη τον πατέρα μου, να με βάζει παπά όντας, να φιλάω το χέρι της νονάς μου). Δηλαδή η Εκκλησία παλαιότερα πως περπατούσε; Εγώ γινόμουν χριστιανός κι ο γείτονας μου έβλεπε ότι κάτι άλλαξε στην ζωή μου. Και επειδή αυτή η αλλαγή τον ένδιεφερε κι αυτόν, έλεγε: «Ρε παιδί μου κάτι τρέχει στην ζωή σου. Τί έγινε;». Κι έλεγα γώ: «έγινα χριστιανός». Τότε και αυτός έλεγε: «θέλω να γίνω κι γώ χριστιανός». Και τι γινότανε; Τον έπερνα από το χέρι και τον πήγαινα στον Δεσπότη και του έλεγα: «αναδέχομαι την ευθύνη να γίνει κι αυτός μέλος της Εκκλησίας». Εγγυόμουν, θα λέγαμε, εγώ (ανάδοχος σημαίνει εγγυητής) να γίνει κάποιος χριστιανός. Αναδεχόμουν την ευθύνη της δικής του πορείας. Και κατ'έπекταση ότι εγώ αναλάμβανα και να τον κατηχήσω ως ένα βαθμό. Πλην του ότι η Εκκλησία έκανε επισήμως κατήχηση. Φαντάζεστε; Ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων Κύριλλος έχει γράψει κατηχήσεις πελώριες. Λέει η Ιστορία ότι ναός της Αναστάσεως που χωρούσε 3000 ανθρώπους, γέμιζε κατηχουμένους όλο τον χρόνο μέχρι να ρθει η ώρα της βαπτίσεως. Και το να γίνει ένας μέλος της Εκκλησίας ήταν υπόθεση όλης της Εκκλησίας.

Τώρα είναι ιδιωτική υπόθεση. Όποτε ο γονιός αποφασίσει πάει και βαπτίζει το μωρό του και η Εκκλησία το αγνοεί. Και γι αυτό είπαμε πριν ότι η Εκκλησία βιώνει την τραγωδία να μη ξέρει τα μέλη της και τι πορεία είχαν από το βάπτισμα και μετά. Μπορεί ο πιτσιρίκος να μεγαλώσει και να μη πιστεύει τίποτα. Ούτε στον Χριστό, ούτε στον διάβολο, όπως λέμε απλά. Αλλά εμείς να τον έχουμε γραμμένο στα χαρτιά μας ότι βαπτίστηκε και άρα είναι χριστιανός. Και από κει και μετά

αρχίζουν όλες οι συγχύσεις και όλα τα μπερδέματα.

Βαπτίζομαι σήμαινε πεθαίνω για ένα τρόπο ζωής. Γι αυτό είπαμε πιο πριν. Δεν υπάρχει πνευματική ζωή και μη πνευματική ζωή. Υπάρχει ζωή με τον Χριστό και την Εκκλησία και ζωή χωρίς τον Χριστό και την Εκκλησία.

[Συνεχίζεται]

Πηγή: www.enoriako.info